

Comentari

Reflexions sobre l'actualitat

Un desagradable incident, sortit aquests darrers dies a propòsit d'un article publicat en un diari català, posa novament damunt la taula el problema de la manca de ponderació, per no dir de correcció, de què es ressent el nostre món polític i periodístic. El que escriu aquestes ratlles, per exemple, ha participat com ha pogut en les campanyes de premsa inflamades i truculentes quan l'atmosfera política ha imposat, per dir-ho així, una tàctica de violència. Però aquests excessos s'expliquen i fins es perdonen en els moments que, sigui per l'ordre d'idees que sigui, es juga fort; quan hi ha una balança enlaire, que ha de caure fatalment d'un costat o de l'altre, tots els arguments són bons per mirar de fer-la tombar de la vostra banda, sobretot si esteu convençuts que la veritat i la justícia us acompanyen amablement. Ja sabem que en aquests moments en què la passió idealista fa inútil tot control, es cometen no poques injustícies i es diuen no poques barbaritats. Però com que en el fons d'aquestes injustícies i barbaritats no hi ha res més que una gran flamarada de bona fe, les parts bel·ligerants es concedeixen fàcilment una generosa amnistia, i un cop terminat el combat, sigui per a qui es vulgui la victòria, hom oblida fàcilment les passades violències i s'entra, naturalment, en un període de serenitat i de responsabilitat.

Un cop entrats en la zona de la calma i de la serenitat, quan els sorolls de la batalla han quedat molt endarrerats, com una remor confusa, val la pena d'observar les coses fredament i fins i tot, si cal, fer un esforç positiu de comprensió i de ponderació. És per això que en uns moments així ens apareix com una injustícia imperdonable voler continuar el tot combatiu i desobedir de les hores inflamades. A través de les respectives posicions polítiques, cal saber distingir i apreciar el valor de les persones, dels fets i de les idees que ens apareixen en el camp oposat. En un ambient de serenitat és imperdonable agredir injustament una persona honorable amb arguments i conceptes de vigília electoral. Si la injustícia és sempre revolant, ho és molt més en aquests casos.

Altament, els que han tingut la sort i l'encert, en aquests moments de traspàs polític, d'ha-

ver-se sabut col·locar en una posició privilegiada són els que estan més obligats a adoptar una actitud noble i generosa. L'odi i la venjança són unes males armes de govern. I quan aquestes sentiments deplorable s'adreen, encara, contra una persona digna de tots els respectes, l'espectacle agafa unes proporcions de baixesa que no poden complaure a ningú. Hi ha un esperit de finesa i d'intel·ligència que hauria de controlar sempre tots els actes, frenar totes les repulsió. Cal no oblidar que no totes les persones de valor són sempre de la vostra colla; cal tenir present que el talent i el patriotisme no són un patrimoni exclusiu dels vostres amics; cal entendre que no tots els que no siguin dels vostres són gent positivament despreciable.

La vanitat i l'embraguesa de la victòria, que són humaníssimes, no han de fer perdre, però, la serenitat més essencial. Hi ha una equivocació de governar encara més greu que la de fer víctimes: és la de fer víctimes inútils. I si, a més d'inútils, el motor que ha produït la victòria ha estat impulsat per la barroeria i la injustícia més espectaculars, ja em direu què hi surt guanyant l'heroi de la pertinença.

L'art de governar, més que una feina d'atac, és una tasca de defensa. El veritable governant no té cap interès a fer que els seus enemics hagin d'ésser, cada dia, més enemics; és molt preferible atraure l'adversari i enrolar-lo, comprometre'l, fer-lo col·laborar en l'obra de govern conjunta. Sobretot si, com en alguns casos, els que tenen als dits les regnes del comandament no són pas excessivament sorposos en l'entourage de capacitats que les circumstàncies els han ofert, més que mai cal anar a cercar els homes útils, de valor, allà on siguin. En canvi, és una feina suïcida encerrar-se cada dia més estretament, fer el buit al propi entorn. Aquests solaments magnífics se'ls poden permetre, i encara sense abusar-ne gaire, els homes genials, aquells que la Providència ha tocat amb un dit benèvol, però el gelós aïllament de les mediocritats no pot tenir, a la llarga, altre resultat que el de presentar sota una llum massa crua l'espectacle poc engrescador d'una comunitat no massa afavorida.

JOSEP MARIA PLANES

Defensa de Carles Soldevila

El senyor Joan Roviralta, fins fa pocs dies encarcerat i, no obstant, en el camp del periodisme, sinó en el camp de la Revolució, ha escrit un atac tan violent com injust contra Carles Soldevila. Vull creure que el senyor Roviralta és un ésser de carn i osos i no un pseudònim, perquè els periodistes de debò i els revolucionaris de cor solen signar amb el seu nom veritable els articles com el d'ell. Vull suposar, també, que no hi ha cap engany de mala fe en l'atac, sinó tot el més un excés de passió que entorbeix una observació ben intencionada. Vull, encara, sostreure de l'afar en litigi tot caire partidista, puix que en el fons hi fóra estrany, i deixar al marge de la meua rèplica els bons amics que, segurament per bondat excessiva, han fet possible la publicació d'aquella temptativa de pamflet.

Em limitaré més, encara. No m'interessarà, de Carles Soldevila, l'home de teatre que ens ha sabut dar "Civilitats, tanmateix"; ni el conilletari gent i delicat de "El senyor Lluís"; ni el polemista coratós i documentat de "Revista de Catalunya"; ni el poeta "normal" que és dir moltes coses de "Lletanies profanes"; ni el traductor atenciu de Voltaire; ni, en fi, el col·lega de feina periodística, agut i laboriós. Vull, només, si fos capaç d'atò, posar-me al seu costat per a defensar-lo d'imputacions immenses.

Ell no necessita, ja ho sé, de defenses com la meua. Però precisament degut a la infreqüència del tracte personal que he tingut amb ell, i degut, sobretot, a que milito en un camp diferent del seu i he tingut ocasió de considerar en detall la seva actitud pública, em crec autoritzat i fins indicat per a dir el que penso, prescindint de tot compromís.

El senyor Roviralta veu una "manobra", que li produeix "alarma" i "angúnia", en la possibilitat que Carles Soldevila pugui esdevenir cronista oficial de la Generalitat restaurada. És clar que el propi senyor Roviralta—segurament per aclarir les coses—utilitza que tot vegada tot plegat no és res més que "un infundat", encara que—transcripció literal—no del tot desproveït de fonament. Tanmateix se les empeny amb Soldevila amb motiu de l'infundat fonamentat.

El per què sap tan greu al senyor Roviralta que Carles Soldevila pugui ésser cronista de la Generalitat? Perquè, sempre segons l'abundant citada Joan Roviralta, el meu amic i mestre Carles Soldevila no té sentiments d'esquerra. A més perquè "Carles Soldevila, en el càrrec de "Cronista de la Generalitat, no podria fer altra cosa que engruixir els rengles dels alts funcionaris "de la mateixa".

No vull pas discutir els sentiments d'esquerra de Carles Soldevila: són matèria opinable. Només puc afirmar, però subjectiu, que als meus ulls no desmereix pas de ningú en aquest aspecte concret. Potser no té precisament característiques d'agitador o home de lluita, però tampoc no hi té cap obligació ni fa per al seu caràcter. En

conté si tothom servís com ell, en la pròpia feina, les idees que diu defensar, Catalunya seria una nació d'una civilitat liberal més pura i autèntica.

Però hi ha una qüestió de fet: l'actuació professional i ciutadana de Carles Soldevila funcionari. Com ell mateix ha dit sense insistir massa, tenia un càrrec guanyat legítimament, per oposició, ja molts anys—i tan poca gent en té encara! Quan el conquereix, sota la Mancomunitat extingida, ell no tenia pas el prestigi d'ara per bé que fos valorat i conegut ja. La institució no era pas dirigida pel seu partit, sinó precisament per un partit advers. La plaça, doncs, fou guanyada per propi mèrit.

Després, gràcies a l'actitud d'independència personal per ell tothora observada, no fou mai ascendit ni augmentat de sou. Però bé devia com-

plir la missió per la qual cobrava del Poble, puix que els dirigents de la Corporació no van trobar mai un motiu d'obrar contra ell.

Ve la Dictadura. Soldevila completava, com sempre, Però el buròcrata no doblega l'home, sinó que l'home actua de buròcrata per ésser independent en altres aspectes. El desig evident de penes i castells per l'home en les seves campanyes d'escriure la labor honesta, diligent, responsable, del funcionari.

Mesura general: tots els funcionaris són obligats a donar una adhesió signada al règim després. Si no, la fan, tal vegada el terror. Els empresonaments es complen per centenes; la gent perguia xistines. Gairebé tots—jo diria que tots—els funcionaris que avui són ENCARA al Palau del Govern de Catalunya signen i es queden. Soldevila té formada una família: Guanyo, un bon senyor. En completa del seu nom, ha escrit a la fulla coberta de signatures: "Passi-ho bé tingui". I no s'acosta mai més. Després, potser la signatura sarcàstica és arxivada com una altra adhesió perill.

Aquest home no pot ésser equiparat a qualsevol senyor inepte imposat per la Dictadura, que fa la guerra-gara a tots els Governos i no sap complir amb la feina.

Ell dona una lliçó severa a molts—més de quatre—que han posat indecorosament llur ambició de l'endemà mateix de la República engà.

Per altra banda: ¿què vol dir ésser cronista? Vol dir escriure, sota el

control dels organismes responsables, una relació de fets esdevinguts que hom creu interessants de recollir per a coneixement i exemplaritat de les gentes futures. Aquest gènere exigeix especialment claredat d'expressió i ordre expositiu. Una noble lírica desfogada el completa.

Tothom veu igualment en Carles Soldevila aquestes qualitats literàries. Sobretot la de saber escriure, condició primordial que calia considerar amb molta cura.

Si, malgrat tot, Soldevila no és un bon cronista, allò que falla és el control. El retrat pot girar-se contra els idols del ciutadà Soldevila.

També en aquest sentit, doncs, els retrats que hom vol fer a Carles Soldevila no tenen aplicació. Fins i tot admetent—com deia jo mateix en un article de l'altra setmana—que en igualtat de circumstàncies és preferible concedir el càrrec a un home del propi partit, dubto que el partit que governa a Catalunya tingui a punt gaires homes tan idonis. Jo només hi sé veure el meu amic C. A. Jordana (que, precisament, ha coincidit amb Carles Soldevila en l'ensinistrament voluntari d'ensenyar Voltaire). I encara no sé fins a quin punt aquest pot resultar ortodox per al ferm i exigent senyor Roviralta.

En fi: no en parlem més. Sàpiam només Carles Soldevila que els qui el coneixen el continuen estimant igual malgrat tots els possibles episodis senyors Roviraltes, i que sabria greu a molt poca gent que esdevingués de debò el cronista adequat de les gestes noves.

Ara cal evitar un perill. Jo espero de la discreció natural del meu amic Carles Soldevila que no caurà en la febleza de deixar-se homenajar públicament per un motiu així fítil. També espero dels seus admiradors que no voldran cometre excessos i de-sarar els projectes desorbitats, si n'hi ha. Sobretot, precisament per l'efecte de tots envers Soldevila, cal evitar que faci de bandera en mans d'uns i altres. És una simple lògica qüestió d'elemental prudència política. Ex, també, una qüestió de bon gust—d'aquell bon gust que mai no ha abandonat l'home que tots estimem. Tota desviació partidista seria un tort per a ell. Només a ell, personalment a ell, ha d'anar el desgreuge—si així pogués dir-se'n—, com a ell personalment anava l'atac.

Jo em donaria per molt satisfet si les meves paraules li treien una mica l'amargura inevitable de la injustícia que ha sofert. I, si així pogués afegir-li, alegria que li ha dit mestre (cosa que mai no hauria gosat dir-li sense el lleu incident provocat per Joan Roviralta) perquè la majoria d'escriptors joves hem après d'ell en algun moment. Après no sols d'escriure un xic bé per acostar-nos a la seva prosa, sinó que hem trobat lliçons d'usteritat i de fermesa revolucionària en la seva conducta cristallina—contrapuntada de tants arribismes com etcarneixen la meua República.

EMILI GRANIER-BARRERA
Redactor de L'Opinió

Reaccions

Potser per primera vegada la qüestió catalana preocupa amb l'energia que correspon a la seva gravetat, no a un simple nucli de ger-rarques maliciosos, sinó a autèntics estols—a les tres categories d'homes que els fets de gran diàmetre polític mobilitzen: pensadors, polítics estrictes, homes del carrer. Plantejat el fet català d'una manera vivíssima, tothom—amic o enemic—ha comprès que s'apropa l'hora en què caldrà deixar de banda els subterfugis i donar-li una solució si no definitiva, almenys no massa notòriament provisional. Aquest convenciment gairebé unànime, implica, és clar, un altre convenciment: el de l'enorme realitat del fet. Ho demostra la desaparició de l'argument clàssic oposat a qualsevol manifestació de la voluntat catalana. "El catalanisme—deien—és un moviment sense masses". Aquest argument, recolzat en una constatació exacta—la soledat dels escriptors de la renaixença—, era emprat d'una manera sistemàtica i amb una energia que augmentava a mesura que anava esdevinent menys veritat. Però avui darrera els prohoms de Catalunya hi ha un poble unànime. I hi és palesament. Ara que cal reorganitzar l'Estat espanyol, el catalanisme ja té prou mures i prou masses—i ja no cal dir, perquè les ha tingut sempre, prou raons—, per pesar i influir. (I és curiós, sigui dit entre perentessis, que hi hagi encara qui parli d'inhibició de Catalunya davant els grans problemes de l'Estat espanyol—d'"isole acantillado"—precisament ara que el catalanisme aspira, com mai, a ésser "influència").

El fet d'haver-se convertit, de cosa incòmode i esquiva que era, en un problema de primer pla, és un èxit evident del catalanisme. I ho és, també l'haver obtingut que, en els debats a fons, i el sigui oposada, no l'habilitat nua i pelada o els simples humors personals, ans bé, i amb més o menys bona fe, i amb més o menys autèntica, doctrina.

Més que les reaccions del ciutadà simple i adhoc que les del polític, que són, en principi, reaccions improvisades davant l'Estatut, interessent les reaccions dels intel·lectuals davant la nació catalana que s'afirma. L'actitud dels intel·lectuals és la que, amb més o menys celeritat, informará totes les altres. Pel altra banda, l'Estatut és una mera anècdota del catalanisme, i els moments d'ara no són ni més ni menys històrics que altres moments vitals de Catalunya. Catalunya es realitzarà, tant si l'Estatut és aprovat, com si no ho és; l'Estatut és una possible eina de treball i no un fi del catalanisme; és una transacció. Així, si bé les relacions provocades per l'Estatut són, ara, les més apassionades, aquelles que el catalanisme provoca en el pla del pensament i que poden ésser, des d'ara, doctrina espanyola del catalanisme.

Cal dir que moltes d'aquestes reaccions no són més que les reaccions populars lleugerament sublimades. Molts intel·lectuals espanyols comencen ara a pensar amb Catalunya, i es troben, encara, en el període de les hipòtesis fàcils. L'ur informació és gairebé nul·la i així res no controla llur afany d'idees simples i fàcils. Per cada cosa justa que s'escriu sobre Catalunya, se n'escriuen dues de grogues. Una conseqüència de la lleugeresa d'informació és el fet de treure a debat qüestions que el catalanisme té perfectament resoltes fa qui-sab-los anys. Però això són defectes de tot sels començaments.

Miguel de Unamuno pren davant el catalanisme una actitud extrema, radical. El combat perquè el consideri un simple moviment sentimentalist, estret, localíssim, que saboteja l'Imperi. No fa gaires dies, en una nota patètica, Unamuno citava uns versos del poeta de Carles V, Hermandado de Acuña:

"Una grey, un pastor solo en el suelo,
un monarca, un imperio y una espada."

Un poder, una llei, un exèrcit, aquest és el somni d'Unamuno, l'Espanya universal, que el catalanisme limita. I és de cara als que s'esforcen per a comprendre: el catalanisme, de cara als que estan decidits a acceptar la voluntat catalana, que Unamuno pregunta dramàticament si és gaire llunyà el dia en el qual serà precis posar al capçal de la creu on Espanya ser cercificada (la possible constitució federal) aquests mots escrits, com l'Inri de Crist, en tres idiomes: "Esperanza, reina destronada dels dos mons".

ARMAND OBIOLS

CASAS

FOTOGRAF

TREBALLS PER A AMATEURS

Zurbano, 3

Mobles americans

Plaça Tetuan, 17

Tallers L. OLIVERA

No installeu la vostra oficina ni compreu mobles per al vostre despatx sense demanar pressupost a aquest Casa

Gran economia Tel. 45340

LES DONES DELS GENERALS I LES DELS OBRERS

Si, si; ens ocuparem avui d'un altre general. Nosaltres, cal que ho confessem sincerament, tenim una preocupació que no té aquest primer Govern de la República: la preocupació dels generals. Els generals, mentre hi hagi aquest Govern en el qual Manuel Aznar és un ministre d'educació—ens faran patir molt, ens llevaran moltes hores de dormir. La nostra obsessió pels generals, aquesta general als quals el Govern de la República fa massa poc cabal. N'hi ha una pila, de generals d'aquesta mena: Berenguer, Martínez Anido, Barrera, Milans del Bosch, Despujol, Dolles, Fernández Heredia, Mola.

D'aquest precisament volem ocupar-nos avui en aquesta nota. Dies enrera la premsa ens innovà que el general Mola havia sortit de la presó. La nota, facilitada per la Direcció General de Seguretat, era donada d'una manera tímida, poruga, gairebé subreptic, amb marcat interès de llevar-li importància, a pesar que la sortida no era definitiva, sinó provisional. Però el problema comença a escamar-se d'aquestes llibertats provisionals que el Govern de la República concedeix amb massa facilitat als enemics de la República.

Al general Mola l'havien tancat per la seva actuació desastrosa com a director general de Seguretat, gràcies a la qual ni obrers ni estudiants podien estar segurs de no morir metrallats pels carrers. La seva culpabilitat és públicament provada. I per això estava empresonat.

Però dies enrera els diaris ens innovaren que el general Mola havia sortit de la presó. N'havia sortit, com si diguéssim, amb permís i per un motiu greu i seriós: l'esposa del general Mola—tots els nostres respectes—anava de part. Ignorant si es tractava d'un part difícil o normal. Però, sigui com sigui, el general volia assistir-hi, no s'ho volia deixar perdre, no volia quedar-se a la pesó en aquells moments, volia complir com un pare i espòs. Nòbils sentiments! Sentiments dignes d'enveja i de lloancal!

Hem de confessar sincerament que

El general Mola

el fet en ell mateix va emoció-nos. I va emoció-nos en el noble procedir, la delicadesa del senyor Galarza, director general de Seguretat de la República.

Galarza—Ah, de manera que la seva senyora...

Mola. Si, senyor.

Galarza—Un Mola petit, eh?

Mola—Si...

Galarza—Conté que no es perdi la raça.

Mola—Gràcies pel desig.

Galarza—I vostè voldria assistir-hi?

Mola—Jo voldria ésser-hi.

Galarza—Naturalment, no podem portar la seva senyora a la presó.

Mola—No, no li faria cap gràcia.

Galarza—Doncs bé: si em promet fer bondat, el deixarem anar a casa...

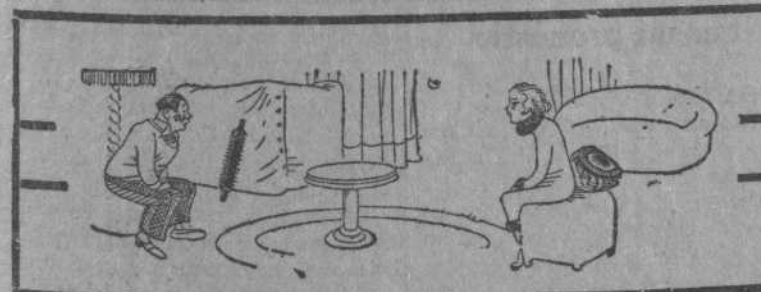
Vaja. Està content? Però per uns quants dies només, eh? I si em promet ésser bon minyó.

El general Mola promet, surt de la

LES ANGUNIES D'EN CASTILLO

—El punt d'home ja està fet, ara veiem qui m'ho arrega.

ISABELLA
SANCHEZ!

I ja estava. No tortiren d'aquí.

Un estiu sense haver llegit

Quo Vadis Sánchez

2.00 volum edicions "La Rambla".

és no aprofitar l'estiu.

DE VENDA: A TOTES LES LLIBRERIES I A L'ADMINISTRACIÓ DE "LA RAMBLA"

LA XIII VOLTA A CATALUNYA

ELS INSCRITS

Número 1. Marian Canyardo, de Barcelona, primera categoria.

Núm. 2. Josep Colàs, de Narbonne, espanyol, primera.

Núm. 3. Miquel Lozano, de Vallbelle, francesa, primera.

Núm. 4. Antoni Lladó, de Barcelona.

Núm. 5. Josep Figueres, de Valls, primera categoria.

Núm. 6. Rafael Aguilar, de Gerdova, segona categoria.

Núm. 7. X. X.

Núm. 8. X. X.

Núm. 9. Salvador López, de Barcelona, tercera categoria.

Núm. 10. Josep Cebrian Ferrer, de Barcelona, primera categoria.

Núm. 11. Vicenç Cebrian Ferrer, de Barcelona, primera categoria.

Núm. 12. Giuseppe Panceri, italià, primera categoria.

Núm. 13. Cavallini, italià, segona categoria.

Núm. 14. Balmarión, italià, segona categoria.

Núm. 15. Viarengo, italià, primera categoria.

Núm. 16. Oliveri, italià, segona categoria.

Núm. 17. Cebrià Elis, espanyol, residencial a França.

Núm. 18. Elis Aubalat, primera categoria.

Núm. 19. Ramon Lagleize, francesa, primera categoria.

Núm. 20. David Pedrero, espanyol, residencial a França.

Núm. 21. Vicenç Buisan, espanyol, residencial a França.

Núm. 22. Aicardo Simoni, italià, primera.

Núm. 23. Josep Berrueto, novençà, de Graciers.

Núm. 24. Josep Nicolau, primera categoria, de Mallorca.

Núm. 25. Josep Garcia, de Narbonne.

Núm. 26. Georges Blanche, francesa, primera categoria.

Núm. 27. Agustí Sardanyons, de Barcelona, segona categoria, Unió Esportiva de Sans.

Núm. 28. Francesc Panisello, de Barcelona, tercera categoria, independent.

Núm. 29. Pere Oms, tercera categoria, Agrupació Esportiva Cultural.

Núm. 30. Joan Mateu, de Pla de Cabra, primera categoria, F. C. Barcelona.

Núm. 31. Miquel Carrion, de Tarragona, tercera categoria.

Núm. 32. Joan Salarich, de Sabadell, primera categoria, U. C. Sabadell.

Núm. 33. Josep Orpella, de Sabadell, primera.

Núm. 34. Ramon Muller, de Sabadell.

Núm. 35. Josep Casamada, de Sabadell.

Núm. 36. Jaume Llorens, d'Hospitalet, principiant.

Núm. 37. Leandro Comabassos, de Barcelona, tercera categoria, U. E. de Sans.

Núm. 38. Gonal Ros, de Barcelona, tercera categoria, U. E. de Sans.

Núm. 39. Pau Mendoza, de Barcelona, principiant.

Núm. 40. Josep Torner, de Barcelona, tercera categoria, U. E. de Sans.

Núm. 41. Telm Garcia, de Madrid, primera categoria.

Núm. 42. Vicenç Carretero, de Madrid, primera categoria.

Núm. 43. Sadurni Alonso, de Madrid, primera categoria, Velo Club Portillo.

Núm. 44. Isaac Casio, de Barcelona, segona categoria, Unió E. de Sans.

Núm. 45. Francesc Jimena, de Màlaga, tercera categoria.

Núm. 46. Barioneb Llodra (Bulla), de Manacor, novençà, F. C. Manacor, Riera.

Núm. 47. Joan Salvà, de Palma de Mallorca, novençà, C. D. Mallorca.

Núm. 48. Sebastià Aguilar, primera categoria, de Madrid.

Núm. 49. Zacaries Forns, tercera categoria, de Monistrol.

Núm. 50. Francesc Castellà, novençà, de Barcelona, A. C. Calaveres.

Núm. 51. François Verdier, primera categoria, de Tarbes, Jeunesse Sportive Tarbaise.

Núm. 52. Herman Muller, primera categoria, de Hannover (Alemanya).

Núm. 53. Antoni Ros, principiant, de Guissona, Joventut Esportiva Guissonenca.

Núm. 54. Josep Gascon, primera categoria, de l'Espluga de Francolí, U. E. de Sans.

Núm. 55. Francesc Gascon, segona categoria, de l'Espluga, U. E. de Sans.

Núm. 56. Casimir Montoy, segona categoria, d'Alcarrar, P. C. Remolc.

Núm. 57. Josep Culló, segona categoria, de Lleida, P. C. Remolc.

Núm. 58. Rosend Solanes, tercera categoria, de La Seu d'Urgell, P. C. Remolc.

Núm. 59. Miquel Lozano, neofit, de Juneda, P. C. Remolc.

Núm. 60. Francesc Figueres, novençà, d'Alfarràs, P. C. Remolc.

Núm. 61. Josep Llop, neofit, de Linyol, P. C. Remolc.

Núm. 62. Josep Cheene, primera categoria, de Casablanca.

Núm. 63. Robert Piazza, primera categoria, de Marsella.

Núm. 64. Andreu Codol, primera categoria, de Marsella.

Núm. 65. Joaquim Tudela, segona categoria, d'Hospitalet, A. C. Monjüic.

Núm. 66. Valerià Riera, primera categoria, d'Oscà.

Núm. 67. Tomàs Garcia, neofit, de Roquetes, C. Esportiu Roquetes.

Núm. 68. Florenci Clossa, neofit, d'Igualada, Atlètic Igualada.

Núm. 69. Joan Oms, neofit, de Mula Judaica (Girona).

Núm. 70. Felise Fages, primera categoria, francesa, Saint Giron.

Núm. 71. Camil Degraeve, primera categoria, de Gand.

Núm. 72. Jean Naert, primera categoria, de Gand.

Núm. 73. Francesc Mula, de Madrid.

Núm. 74. Ramon Domingo, d'Igualada.

Núm. 75. X. X., de Roquetes.

Núm. 76. Feliu Lozano, de Madrid, Velo Club Portillo, amateur.

Núm. 77. Francesc Aguilar, de Madrid, Club Ciclista Espanya, tercera categoria.

Núm. 78. Josep Andreu, de Sant Boi de Llobregat, principiant.

Núm. 79. Esteve Daví, de Ripoll, F. C. Ripoll, tercera categoria.

Núm. 80. Joan Vila Blas, de Barcelona, novençà.

Núm. 81. Francesc Molines, de Mallorca, tercera categoria, U. C. Mallorca.

Núm. 82. Bartomeu Flequer, d'Artà, tercera categoria, Penya Flequer.

Núm. 83. Antoni Antich, de Felanix, tercera categoria, Penya Flequer.

Núm. 84. Domènec Casanoves, de Terrassa, tercera categoria.

Núm. 85. Enric Puig, de Terrassa, novençà.

Núm. 86. Francesc Tarragó, de Barcelona, novençà, C. C. Provençale.

Núm. 87. Valentí Cárrel, de Gavà, novençà, U. E. de Sans.

Núm. 88. Isidre Pino, de Barcelona, principiant, A. C. Monjüic.

Núm. 89. Alfons Lloret, de Cornellà, segona categoria.

Núm. 90. Manuel Ponte, de Sabadell, tercera categoria, Penya Bonavista.

Núm. 91. Jaume Vells, de Barcelona, novençà, U. E. de Sans.

Núm. 92. Eladi Navarro, de Santa Eulàlia, novençà, C. C. Collblanc.

Núm. 93. Josep Soler, de Valls, novençà.

Núm. 94. Jaume Esteve, de La Bruguierres, espanyol, primera categoria.

Núm. 95. Mateu Mestres Llonch, de Santa Perpètua, tercera categoria, F. C. Santa Perpètua.

Núm. 96. Manuel Izquierdo, de Perpinyà, primera categoria.

Núm. 97. Pere Sant, de Sabadell, primera categoria.

Núm. 98. Joan Espunyes Llobet, de Manresa, novençà, Penya Ciclista Bonavista.

Núm. 99. Jaume Pagès, de Granollers, segona categoria, U. E. de Sans.

Núm. 100. Amadeu Pastor Volta, d'Olesa, tercera categoria, A. C. Olesa.

Núm. 101. Antoni Esteve, de Mataró, novençà.

Núm. 102. Jean Rey, de Perpinyà, primera categoria, V. C. Perpinnais.

Núm. 103. Adolf Espinalt, tercera categoria, de Manresa, P. C. Manresa.

Núm. 104. Nicòfor Llumà, de Manresa, tercera categoria.

Núm. 105. Vicenç Paulo, de Vall d'Uixó, principiant.

Núm. 106. Miquel Segarra, de Vall d'Uixó, novençà.

Núm. 107. Tomàs Curto, de Tortosa, principiant.

Núm. 108. Juli Borràs, de Cornellà, primera categoria.

Núm. 109. Gaspar Borràs, de Cornellà, primera categoria.

Núm. 110. Ruffi Caro, de Barcelona, novençà.

Núm. 111. Jaume Raimi, de Barcelona, principiant.

Núm. 112. Joan Bibiloni, d'Alenda (Mallorca), segona.

Núm. 113. Antoni Domènec, de Barcelona, principiant.

De cara a la Volta

OPTIMISME

Falten encara alguns dies per a l'inici de la gran Volta catalana, i l'expectació ha assolit ja un grau extraordinari, poques vegades igualada. L'èxit d'inscripció és una cosa innegable, fins a l'extrem de batre el rècord com hom pot comprovar en el quadre estadístic que publiquem.

Tot hom es desvia per a atendre els més petits detalls i aquest fet ens ve a demostrar que la Volta a Catalunya no és pas exclusiva dels ciclistes, dels esportistes, sinó que és de tots els catalans. I això ens obre el cor a l'optimisme. Diguem-ho ben fort: Som optimistes! La nostra Volta no pot morir, perquè ha esdevingut la llaga da que uneix germanolament les terres catalanes amb les de València i Aragó, i amb les de la Catalunya de França. A tot arreu ha fet vibrar, ha fet remoure els més vius sentiments, i és per això que tot hom es prepara a rebre-la la millor acollida.

DE LA SORTIDA

Un motiu, una ocasió de correspondre a l'interès dels barcelonins en general per la Volta, farà oferir-los l'oportunitat de poder presenciar la sortida, de la mateixa manera que hom es preocupa de l'arribada. Per a això, cal donar les màximes facilitats.

Aquest any, està fixada per a les sis del matí, fugint ja una mica d'aquelles sortides a les tres de la matutina, que semblen tament "clandestines".

Un motiu, una ocasió de correspondre a l'interès dels barcelonins en general per la Volta, farà oferir-los l'oportunitat de poder presenciar la sortida, de la mateixa manera que hom es preocupa de l'arribada. Per a això, cal donar les màximes facilitats.

Aquest any, està fixada per a les sis del matí, fugint ja una mica d'aquelles sortides a les tres de la matutina, que semblen tament "clandestines".

DE L'ARRIBADA

Hom dubta aquesta dies en elegir el lloc d'arribada de la Volta. En principi, la idea (sempre en manifestació el Sr. Roé, jutge-arbitre de la carrera i un dels principals elements de l'organització) era de celebrar-la dintre el recinte de l'Exposició, sota el punt de vista de fer donar dues o tres voltes als corredors. Això, a base de tenir tancat el Parc de Montjuïc per a poder fer pagar una infinita quantitat de 0,25 a 0,50 pessetes al públic que volgués presenciar l'esforç final dels corredors. Aquests ingressos venien a contribuir a les despeses de la Volta.

L'ajuntament, però, no sembla disposat a fer aquesta concessió de tancar el Parc; i oferir, en canvi, a la U. E. de Sans l'Estadi.

Hi ha també una oferta de l'empresa de la plaça de brans, la qual concedeix cinc mil pessetes si es fa l'arribada dintre l'esmentat edifici.

La nostra opinió és, que les arribades a l'Estadi han estat sempre dolentes. Hi ha mancat de tot: públic, entusiasme i facilitats per a l'organització.

Pel mateix motiu (potser encara més agreujat), l'arribada a la plaça de brans, no ofereix les degudes garanties. Els mateixos defectes o falleres que s'oferien a l'Estadi es presentarien en aquest cas. Recordem que a l'Estadi un cop havien arribat els dos a tres primers, els empresaris tenien ja freta de treure els ciclistes, i fins arribà a tancar les portes. Això, no cal dir que promogué grans protestes i molta desorganització per a classificar degudament els corredors que anaven arribant.

El millor març per a una arribada de la Volta a Catalunya, no hi ha dubte que fora un Velòdrom. Però... cal que reconguem que el nostre no ofereix condicions, i no cal pensar-hi.

Es, doncs, una mica difícil de compaginar els dos interessos: l'econòmic i l'esportiu.

Ara que tampoc no hem d'oblidar que les millors arribades, les que més fantàstica aglomeració de gent han portat, foren les que se celebraren a l'entrada de l'Exposició, i que aquest èxit de públic, encara que no ho sembla, de vegades té tanta influència com puguin tenir uns milers de pessetes més...

PERE ABELLA-MASDEU

QUADRO ESTADÍSTIC DE LA VOLTA A CATALUNYA

Any	Dies i mesos	Quilòmetres c'apans	Parti- clists	Classi- ficats	hores	Minuts	Segons	vencedors
1911	6, 7 i 8 de gener	363	44	21	15	30	40	Sebastià Masdeu
1912	6, 7 i 8 d'abril	445'183	25	17	18	32	8	José Magdalena
1913	6, 7 i 8 de setembre	445'783	25	17	18	56	23	Joan Martí
1920	24, 25 i 26 de setembre	614	30	16	23	55	16	F. Pelletier
1923	31 de maig, 1, 2 i 3 de juny	642	53	27	26	36	00	Ville
1924	29, 30, 31 maig i 1 de juny	660	36	27	25	1	30	Muc Miquel (Mució)
1925	21, 22, 23, 24 i 25 d'agost	771	52	31	28	36	12	Muc Miquel (Mució)
1926	22 al 30 d'agost	1.192	70	29	44	4	40	Vicent Fontan
1927	28 al 31 agost, 1 al 4 setbre	1.333	58	25	51	3	34	Victor Fontan
1928	8 al 15 de setembre	1.352	62	40	51	3	36	Marian Canyardo
1929	8 al 15 de setembre	1.117	132	75	40	1	44	Marian Canyardo
1930	7 al 14 de setembre	1.427	88	39	53	17	37	Marian Canyardo
1931	6 al 13 de setembre	1.622						

Núm. 114. Ferran Munner (Nandu), de Barcelona, principiant.

Núm. 115. Eugeni Magdalena, de Barcelona, C. C. Provençale.

Núm. 116. Joan Oliver.

Núm. 117. Josep Puy, de Sete, primera.

Núm. 118. Antoni Mercader, d'Hospitalet, novençà.

Núm. 119. Marcel Maurel, de Rocabassos.

Núm. 120. Manuel Soler, de València, primera.

Núm. 121. Vicenç Serrano, de Vall d'Uixó, segona.

Núm. 122. Antoni Escudé, de València, primera.

Núm. 123. Josep Ballester Garces, de Faura (València).

Núm. 124. Josep Salvador, de Vall d'Uixó, novençà.

Núm. 125. Andreu Arriaga, d'Eibar, segona.

Núm. 126. Angel Ortega, de Barcelona, principiant.

Núm. 127. Josep Subils, de Perpinyà (espanyol).

Núm. 128. Pierre Bobo, de Perpinyà (francès).

Núm. 129. Jacques Grivere, de Perpinyà (francès).

Núm. 130. Lucien Fabrè, de Perpinyà (francès).

Núm. 131. Marià Sucarrats, de Perpinyà (espanyol).

Núm. 132. Joan Borrull, de Barcelona, segona.

Núm. 133. Rafael Mural, de Barcelona, tercera.

Núm. 134. Pere Albinyana, de Reus, primera.

Núm. 135. Vicenç Albinyana, de Reus, primera.

Núm. 136. Monciero, italià, primera.

Núm. 137. Minardi, italià, primera.

Núm. 138. Paul Chabaud, de Limoges (França).

Núm. 139. Lluís Grosso-cordin, de Madrid, primera.

Núm. 140. Isidre Figueres, de Tolosa (espanyol).

Núm. 141. Matic Piazza, de Pola (Itàlia), tercera.

Núm. 142. Allegro Grandi, de Bolònia (Itàlia), primera.

Núm. 143. Victor Neff, alemany.

Núm. 144. Auguste Verdyck, belga.

Núm. 145. Salvador Cardona, espanyol.

Núm. 146. Jean Roch, d'Auch, francès.

Núm. 147. Josep Diego Garcia, de Casp, novençà.

Núm. 148. Josep Riva Ivernès, de Casp, novençà.

Núm. 149. Henri Ver-Ecke, de París.

Núm. 150. Antoni Amela Sciler, de Vilanova i Geltrú, tercera.

S. Esteve Albert
C. Arts, 29 - Telèfon 18337
Exposició i reparacions. Comerç, a Tot per a ciclisme

ELS PARTICIPANTS CLASSIFICATS PER GRUPS

Primera categoria

NACIONALS

Marian Canyardo (primera professional), Josep Colàs, Josep Figueres, Josep Cebrian Ferrer (primera professional), Vicenç Cebrian Ferrer (tercera professional), Cebrià Elis, Elis Aubalat, David Pedrero, Vicenç Buisan, Josep Nicolau (tercera professional), Josep Garcia, Joan Mateu (primera professional), Joan Salarich, Josep Orpella, Ramon Muller, Josep Casamada, Telm Garcia (primera professional), Vicenç Carretero, Sadurni Alonso, Sebastià Aguilar, Ricard Montero, Joan Salvà, Josep Gascon, Francesc Gascon, Valerià Riera, Francesc Mula, Pere Sant (tercera professional), Vicenç Paulo, Juli Borràs (tercera professional), Gaspar Borràs, Manuel Soler, Antoni Escudé, Josep Subils, Marià Sucarrats, Pere Albinyana, Vicenç Albinyana, Lluís Grosso-cordin, Isidre Figueres, Salvador Cardona. Total: 39.

ITALIA

Carlo Rovida, Cavallini, Balmarión, Viarengo, Oliveri, Aicardo Simoni, Matic Piazza, Allegro Grandi. Total: 8.

FRANÇA

Marius Chabran, Ramon Lagleize, Georges Blanche, François Verdier, Josep Cheene, Robert Piazza, Andreu Codol, Felise Gages, Jean Rey, Josep Puy, Marcel Maurel, Pierre Bobo, Jacques Grivere, Lucien Fabrè, Monciero, Minardi, Paul Chabaud, Jean Roch, Henri Ver-Ecke. Total: 19.

BELGICA

Camille Degraeve, Jean Naert, A. Verdyck. Total: 3.

ALEMANYA

Herman Muller, Victor Neff. Total: 2.

Segona categoria

Rafael Aguilar, Agustí Sardanyons, Leandre Comabassos, Isaac Casio, Casimir Montoy, Josep Culló, Joaquim Tudela, Antoni Antich, Alfons Lloret, Jaume Pagès, Nicòfor Llumà, Joan Bibiloni.

biloni, Vicenç Serrano, Andreu Arriaga, Joan Borrull. Total: 15.

Tercera categoria

Francesc Panisello, Pere Homs, Miquel Garrion, Gonal Ros, Josep Torner, Zacaries Forns, Rosend Solanes, Feliu Lozano, Francesc Aguilar, Esteve Daví, Francesc Molines, Bartomeu Flaquer, Domènec Casanoves, Manuel Pontes, Mateu Mestres, Amadeu Peltort, Adolf Espinalt, Miquel Segarra, Antoni Domènec, Eugeni Magdalena, Joan Oliver, Josep Salvador, Rafael Mural, Antoni Amela. Total: 24.

Principiants

Salvador López, Josep Borruezo, Jaume Llorens, Pau Mendoza, Francesc Jimena, Bartomeu Llodra, Antoni Ros, Miquel Lozano, Francesc Figueres, Antoni Llop, Tomàs Garcia, Florenci Clossa, Joan Homs, R. Domingo, Josep Andreu, Joan Vila, Enric Puig, Francesc Tarragó, Eladi Navarro, Josep Soler, Jaume Esteve, Manuel Izquierdo, Joan Espunyes, Antoni Esteve, Tomàs Curto, Ruffi Caro, Jaume Raimi, Ferran Munner, Antoni Mercader, Josep Ballester, Angel Ortega, Josep Diego, Josep Riva. Total: 36.

Una formidable carrera

a l'americana per a

dijous vinent

a Sans

Heus ací la llista d'equips que integraran la gran carrera de 100 quilòmetres a l'americana, que es correrà dijous vinent, al Velòdrom de Sans:

Grandi-Simoni, italians.
Degraeve-Naert, belgues.
Verdyck-Muller, belga-alemany.
Blanche-Maurel, francesos.
Monciero-Minardi, ídem.
Elis-X (Farré?), ídem.
Pedrero-Garcia.
T. Garcia-Mula, madrilenys.
Escudé-Serrano, valencians.
Espanyol-Nicolau.
Senon-Ferrando.
Campamà-Benages.
Membrado-Capdevila.
Sans-Plaquer.
Preveiem un ple complet, degut a l'expectació que ha desvetllat la carrera, verament excepcional.

MANCOCATILA

CORTS, 618 - TEL. 12674
Bombones amb dotze per a bodes i bateigs.
Presentació exquisida

EL RECORREGUT

Dia 6 de setembre
PRIMERA ETAPA:
BARCELONA-REUS

Quil. Hora

Plaça Espanya	0	6'00
Molins de Rei	16	6'33
Pallejà	18	6'37
Sant Andreu de la Barca	22	6'46
Martorell	27	6'58
Esparraguera	37	7'10
Bruch de Baix	44	7'30
Bruch de Dalt	45	7'33
Encercament de Montserrat	49	7'46
Castellolí	58	8'06
Igualada	67	8'28
Aguiló	87	9'12
Sta. Coloma Queralt (priv.)	91	9'21
Les Piles	96	9'32
Rocafor de Queralt	104	9'50
Sarreal	108	9'58
Cabra	115	10'13
Pla de Cabra	119	10'21
Valls	128	10'41
Vilabella	138	11'02
Català	150	11'30
Torrepedrera	160	11'53
Altadula	164	12'2
Tarragona	174	12'28
Vilaseca	183	12'47
REUS	193	13'3

Dia 7 de setembre

SEGONA ETAPA:

REUS - ALCANYIÇ

Reus	0	4'00
Cambrils	14'5	4'30
Hospitalet	29	5'02
Perelló	35	5'00
Ampesta	79	6'52
Masdenverge	83	7
Sta. Bàrbara	90	7'7
Ulldecona (provençment)	102	7'40
Vinaròs	117	8'10
Sant Jordi	130	8'40
Traiguera	135	8'54
La Jana	139	9'04
Xeria	146	9'20
Morella	177	10'35
Monroyo	206	11'38
Valdeagoria	234	12'36
ALCANYIÇ	245	12'50

Dia 8 de setembre

TERCERA ETAPA:

ALCANYIÇ - MONTBLANCH

Alcaniç	0	6'00
Casp	28	7'00
Maella	49	7'45
Rata	68	8'28
Gandesa	82	8'58
Corbera	87	9'09
Mora d'Ebre	105	9'48
Mora la Nova (prov.)	106	9'50
Falset	122	10'25
Rindecol	147	11'12
Reus	155	11'28
Alcover	169	11'58
Valls	176	12'13
Fontscaldes	182	12'27
Coll d'Illa		
MONTBLANCH	194	12'52

Dia 9 de setembre

QUARTA ETAPA:

MONTBLANCH-RIPOLL

Montblanch	0	5'00
La Guàrdia		
Encercament Blancfort	5	5'11
Solivella		
Encercament Rocallaura	16	5'34
Bellat		
Ciutadilla	26	5'58
Tàrraga	35	6'18
Cervera	46	6'40
Tarroja	53	6'55
Guisona	59	7'08
Ponç	75	7'42
Encercament Solsona	95	8'24
Solsona (provençment)	116	9'12
Olius		
Naves		
Espanyola		
Berga	161	10'45
Viladà	171	11'06
Alpens	194	11'55
Sant Agustí	200	12'08
Sant Quirze	209	12'2

HUMOR

NO PORTEM LLANA AL CLATELL

Caldrà que comencem a transmetre telegrams de felicitació al senyor Indalecio Prieto per la seva gran bonada.

El ministre de Finances, l'home que va dir que en qüestions econòmiques no sabia de què anava—no calia pas que ho digués—troba ara que Catalunya té dret a l'autonomia, que l'Estatut ha d'ésser aprovat, que se'ns ha de reconèixer el dret a què ens orga-

fan. I per això entenem que potser ha arribat l'hora de parlar clar.

Com que ens hem descobert que som rics, nosaltres, que de cap manera sabríem mentir, no podem ja fer comèdia durant més temps, i hem de reconèixer sincerament que fins ara havíem fet el pagès per veure si els fèiem passar bon per bestia grossa. Però ara que hem estat descoberts, potser que parlantem. De diners regalats se'n donen fins a un cert límit. Pots donar deu cèntims a un pobre, un ral a un ciria-botes, dues pessetes a un grooms que et porta un ram de flors, un duro al minyó del vagó, cinc duros a un funcionari de l'Estat que t'hagi d'arreglar uns papers, deu duros a un amic que et dona un cop de sobre... Però passant d'aquesta quantitat ja gairebé sempre et preocupes de com són d'administrats els diners que dones. Així és racional, a Catalunya, i no podem pas desmentir la tradició. Però donar 1.000 milions de pessetes així com així... Es ven ben clar que Indalecio Prieto no coneix els catalans.

Nosaltres estem disposats a seguir pagant a l'Estat espanyol els 1.000 milions anuals que paguem ara, i a posar-nos impostos que ens permetin constituir Catalunya lliure, però volem administrar aquests 1.000 milions. Com que és possible que Indalecio Prieto no ens entengui, ens explicarem: Nosaltres som capaçs no solament de fer anar endavant Catalunya, sinó Espanya i tot. Amb aquests 1.000 milions, ben esmerçats, nosaltres farem una Espanya que no s'assemblarà de res a la d'ara. Allà on hi ha ens hi farem nosaltres boscos; allà on hi ha rieres assecades hi farem passar rius navegables; allà on hi ha trens miniaturs que semblen del Marçel Pank hi farem passar trens elèctrics a 80 per hora.

"El català de las piedras saca pan", diu l'adagi castellà. Perfectament. Que ens deixin administrar aquests 1.000 milions, a benefici exclusiu d'Espanya, i ja veuram d'aquí a quatre dies quina vega florida no és tot el país. Portem tanta empenya que amb un tres i no res els reconstruirem l'imperi en la forma que estava abans que digués que el sol no s'hi podia mai.

Ara, pagar, perquè quatre gaudits se'ls embutsquin, no! Així no, Indalecio. El timo de les misses el fan a molt poca gent, però en molt pocs casos el fan a catalans.

J. VENTALLÓ

L'Administració de Correus

A la Premsa diària han aparegut aquests darrers dies una sèrie de queixes referents a deficiències en el transport dels periòdics i, com sol succeir en casos semblants segons sigui el color polític del periòdic, es creu amb el dret de suposar que els retrassos són deguts a actes de sabotatge o d'animadversió política o social dels funcionaris. Jo no vull caure en la candidesa de suposar que tots els funcionaris de Correus són uns angolets. En tots els serveis de l'Estat, del Municipi i de la Regió, hi ha encara les deixalles de l'antic règim, el qual element de vida consisteix en l'adulació i en alguns, la maldat. Però la gran majoria, pel que toca a Correus, i això ho creiem en altres casos, excel·leix per la seva abnegació i grans desitjos de servir el públic.

Aquesta abnegació i aquests desitjos es fan més palesos quan hom entra dins l'entranya del mecanisme anacrònic que ha mantingut un Poder central, quan hom sap que encara hi ha els mossos de carrega que cobren "120 pessetes mensuals", quan un oficial tercer s'ha de passar aproximadament deu anys cobrant exactament "215 pessetes mensuals" i quan les hores extraordinàries es paguen a raó de "88 cèntims l'hora" (!). El pulcre Carles Soldevila, que s'escandalitzà d'unes paraules del comandant Jimenez quan deia que "el dret a la vaga és un dret sagrat", no sabia, a ben segur, que encara existissin aquests sous de fam. I no parlem del 15 dies de vacances que reconeix la llei, perquè són pocs els funcionaris que els puguin gaudir oficialment.

Per tal que empreses i públic s'abessin a què atendre's, hem fet una visita a l'actual administrador de Correus de Barcelona, senyor Elies Arcos. El seu nomenament, que data del "14 d'abril", ja indica que hi ha quelcom de radicalment canviat pel que fa a la "jefatura" i als procediments. Abans, els "administradors de l'antic règim" eren l'encarregament i, en molts, la negociació mental. L'actual cap significa, en canvi, el començ d'una nova era de

transformació en la qual, per efecte de la industrialització de serveis en projecte, la "jefatura" jo no està necessàriament en relació als anys de vellesa i al reuma, sinó a la capacitat i a la joventut. El servei de Correus és un vell concepte que necessita una injecció de sèrum vital. I aquesta és, fet i fet, la significació del pas de l'Elies Arcos per la "jefatura" de Correus de Barcelona. El ciutadà Arcos, a més, és un federal de convicció i un home, per tant, dels més comprensius. Avui totes aquestes qualitats són dignes d'ésser apreciades per nosaltres.

L'edifici de Comunicacions és una massa imponent de pedra picada que fa molt efecte. Com que fou ideat vint anys enrera, ara ja resulta esquisit. La part alta de l'edifici, destinat als ser eis de la direcció, ja resulta més esplèndida.

Trobem l'amic Arcos al seu despatx particular. Un mobiliari estil Renaixement que fa bastant goig. A la vitrina d'un armari hi veiem la "gorra frigida" tapant la corona que rematava l'escut d'armes d'Espanya.

Venim a preguntar-vos què me'n dieu d'aquest entenen que ha armat la Premsa sobre els serveis postals.

—El que m'estranja és que tot rullí encara tan bé. Jo pregaria als directores o administradors dels periòdics locals que es prenguessin la molestia d'arribar-se a l'estació de sortida de les expedicions. Podrien donar-me compte que no és possible fer més del que fem. No tenim prous cotxes correus i els que hi ha manquen de superfície, els ambulants careixen del personal subaltern suficient. Si almenys fos com a França. Allí ja saben que les "Menageries Haacketho" s'encarregen de la tramesa pel seu compte de la premsa "fora valisa". Als cotxes correus sols hi van els periòdics de subscritors. Aquí ens hem d'encarregar de tot, i no obstant el titanic esforç que realitza el personal és comprensible que de vegades és notin deficiències, ja que estem mancats dels mitjans necessaris.

Tingúem en compte que Barcelona

necessita 150 funcionaris tècnics, ultra els 320 amb què compta en l'actualitat. De carter-repartidors en possem 780, però en necessitem 400 més.

No és estrany que haguem arribat a una situació que demana un remei urgent, si tenim en compte que a l'inrevés dels altres països, els Correus d'aquí han estat considerats, més que mai, servei públic, una renda d'Estat, que reporta cap allà els 40 milions de beneficis nets.

—Confieu en què tot canviarà?

—Ja ho crec i ben, ràpidament. Ja hauré llegit les declaracions de l'actual director general, el camarada Nistal, dient que els milions de benefici que dona el servei postal s'empeñan íntegrament per a millora de serveis i de tren. El camarada Nistal, que ha sortit del 14 d'abril, ha de merèixer la nostra confiança perquè procedint de la mateixa corporació postal sap de quin peu es dol.

—Pel que toca a Barcelona, ¿teniu algun projecte interessant?

—Molts i molt importants. Barcelona no està a l'alçada que li pertoca donada la seva immensa importància comercial. Podríem dir que tot està per fer.

En la recent visita del director general li vaig parlar de la reforma que cal fer a Barcelona, la qual merèixer la seva aprovació, en principi. Si es realitzen aquestes reformes, Barcelona comptarà amb sis o vuit sub-centrals, proveïdes de tots els serveis adients. Ultra aquestes sub-centrals s'hauran d'instalar estafetes als suburbis, com Can Tunis, Sans, Clot, Vallcarca, La Torrada.

A Barcelona se l'ha de dotar d'un servei efectiu de correspondència urgent per mitjà de motos i petits autos. Un avenç d'aquests nostres bons propòsits serà el trasllat, d'acord amb l'Ajuntament, de les columnes-bústies que hi havia a l'Exposició a alguns indrets importants de Barcelona. Aquestes bústies, que seran principalment d'abast per a les sortides dels expressos de la tarda de València i Madrid, es regiran amb el següent horari de recollida:

Plaça de Catalunya, a les 19.30.
Plaça d'Espanya, a les 19.20.
Plaça de Tetuan, a les 19.10.
Plaça de Pont i Saguer (Sant Andreu), a les 19.

Al carrer d'Aragó, en comptes d'una columna receptora, n'hi haurà dues.

En fi, cal anar obertament a una reorganització general de serveis, i estic plenament esperançat. El que si puc dir, és que la situació actual no pot durar. Només cal que us doni un pot d'ull, entre molts. En un servei tan important com és el gir postal, per exemple, en el 1927 hi havia 38 funcionaris, avui n'hi ha solament 36. I sabem quin ha estat el moviment? Lleugi, si us plau:

Any 1927	
Imposicions	22.982.472 ptes.
Nombre de girs	258.620
Pagaments	33.228.959 "
Nombre de girs	472.954

Any 1930	
Imposicions	28.695.319 "
Nombre de girs	307.394
Pagaments	41.580.305 "
Nombre de girs	584.293

Es a dir, que a un augment tan important del volum d'operacions, s'ha correspost amb disminució de personal. De 38 funcionaris, s'ha passat a 36. En canvi, els 33 milions pagats l'any 1927, han passat a 41 milions l'any 1930...

—I de projectes en general?

—Estan en estudi, però podem suposar que es faran unes grans refor-

porteu mitjons

Molfort's

blancs

en les vacances

Molfort's

S.A.

ELS ABALORIS

RURALISMES

Fa bonic de veure per carrers i places de pobles i llogarets els nous rotors flamants que precisen els noms dels carrers amb el crit de la pintura fresca i amb un esperit republicà estrident que enamora.

Fa bonic i ens fa bategar les ales del cor. —Vet ací un poble que malgrat la seva petitesse adopta el pasat decidit

mes que han de satisfer el personal i el públic. Es capacitarà el cos de Correus per a realitzar una sèrie de serveis que ara no pot portar a la pràctica com són els xecs postals, ampliació del servei de paquets postals i fins i tot ens podríem encarregar del cobrament de contribucions, que seria molt avantatjós, i guai per a l'Estat Central opus futsurs Govern regional.

El que caldria, i em sembla interpretar el sentir dels meus companys, és que s'anés a la creació de les divisions regionals, de manera que poguessin administrar-se els ingressos per regions i utilitzar-les en la mateixa regió per a millorament de serveis i personal.

Però tant si s'arriba a aquesta nova estructuració de descentralització postal o bé mantenint el sistema administratiu actual, però amb criteri més ampli, el cert és que anem a fer del servei de Correus una cosa desconeguda que ha de donar satisfacció a tothom. Aleshores ja no seran possibles aquestes deficiències que són ara humanament aplicables. Les donaríem els funcionaris de Correus que se'ns concedeix un marge de confiança en aquest període provisional, segurs que despassarem totes les esperances.

RAMON FABREGAT

de l'home gran que amb aplom exterioritzava les seves fermes i pròpies idees —pensu.

I llegiu amb els ulls entelats per l'emoció:

"Plaça de la República", "Carrer del 14 d'abril", "Avinguda d'Alcalá Zamora", etc.

Quins republicans més cent per cent deuen ésser els habitants d'aquest poble diminut aferrat a mig aire de l'esquena de la muntanya suau—aneu comentant interiorment.

Quina grandesa deuen haver assolit les lluites polítiques dins aquest paísatge imponent de veritat i de bona fe!

Quants sacrificis de la part dels homes que han imposat les noves tendències!

Té! uns dies—Un nom de carrer aviat és canviat; és, si voleu, una cosa superficial, epigràfica, jo de poques taules a la fi, però quina transcendència no té un canvi de rotors d'aquesta mena per tot allò que comporta: és a dir, l'exteriorització d'un sentiment col·lectiu triomfant?

I comencem a meravellar-vos d'un grau de sensibilitat del país i a lloar els beneficis dels moderns sistemes de difusió que permeten que l'onada d'idees regeneradores s'arreci en el cor de la gran urbs s'irradii tot seguit fins als poblets més alinyats i inaccessibles abans, enderrocant els sectarismes caducs i les romanalles d'un feudalisme repugnant.

Els nous rotors dels carrers volen dir capgirament total de les persones i de les coses, l'inici d'una nova vida, una finestra que s'obre en un matí lluent... aneu pensant.

Hom s'embarca de mala manera pels vicis del lirisme polític més patètic, i arriba a trobar el posat dels camperols ple d'una llum novella. Els camperols que, segons Renard, "quan mateix semblen que pensin..."

I hom s'erra de mig a mig... L'etiqueta ha sofert un canvi, però l'article resta invariable.

Es el mateix de sempre.

Fora dels rotors dels carrers i places, en quasi tots els pobles de Catalunya—els que coneix un xic a fons, al-

menys—no hi ha altre signe de renovació.

Els mateixos que es deien regionalistes ara es diuen republicans. On hi havia el casinet més o menys monàrquic, ara hi ha el Centre Republicà tal com aconsella la prudència elemental.

Malgrat el mínim de fermesa de conviccions que jo entenc indispensable per anar tirant dignament en aquest món, cada home és al seu lloc de sempre per servir la República avui com serví la Monarquia ahir i disposat a seguir sacrificant-se demà pel que es presenti.

L'Ajuntament és el malicx de la dictadura. Abans monàrquic "enragé" ara republicà com una mala cosa.

I així anem tirant...

Darrerament he tingut ocasió de llegir uns rotors de carrer de poble d'un model molt original.

En lloc de làpides de marbre o planxes de metall esmaltat, han col·locat en cada lloc destinat a mostrar la nomenclatura del carrer un rectangle negre amb totes les característiques d'una pissarra.

El nom del carrer hi és pintat d'una manera sobrepasada sobre la pissarra—rotor, i així, tan aviat com arriben les noves d'un canvi de vent polític, hom pot variar el nom amb facilitat i pintar-ne un altre, i d'aquesta manera es queda bé amb els que manen, ràpidament i econòmicament.

El pintor que perfilava la darrera lletra d'un rotol d'aquesta mena, davant el meu posat encanorrit em va fer l'ullet, com volent dir-me: "Que en som de vius ací dalt! Eh?"

I jo vaig girar cua en rodó lamentant no tenir en l'"stock" de les meves mirades un esguard que li fes entendre, sense paraules, tota l'agror del meu despreci.

CARLES SINDREU PONÇ

MIRALLS, MARCS

I MOTLLURES

J. M. Terrés Camaló, S/C

Ausiàs March, 3 - Tel. 18155

reflector

lots sabem que el ministre català Lluís Nicolau d'Oliver és popular a Madrid. El seu posat franc, la corbata de llag i el barret que porta, l'habilita d'anar a peu i altres característiques l'han fet simpàtic. Però no tots els ciutadans de l'ex-cort el coneixen, encara. I, en certs moments, el posat franc, el barret i la corbata donen lloc a incidents pintorescos com el que anem a relatar.

Una nit, Nicolau i el seu actiu secretari Domènec Pallerola (el nostre bon amic Domènec de Bellmunt) decidiren anar a un teatre per esbarrijar-se un xic de la m'la feina que fan al ministeri. N'havien sortit tard i sense sopar, però tant se val: el programa del dia (el millor, de la nit) era anar a teatre, i no valia la pena de decidir-se'n.

Van prendre un taxi (Nic, ministre, sol fer-ho així) i van indicar al xofer: "Tal teatre". Però porteu-nos abans—van afegir—a qualsevol restaurant d'allí prop. Així els vagaria de fer un mos.

Tal dit, tal fet: el xofer els va dur, sense pensar-s'hi gens, a una casa de menjar prop del teatre. Nic i Domènec feren la ganyota en entrar: allò era una veritable taverna... Una txa posada al costat d'una escala dreta indicava "Comedores".

Per t el cor fort, comengaren d'enfil·lar-s'hi, quan la veu iracunda del cambrer els increpà: "On aneu?"

—Als me jadors, bé ho diu... —Ja és tard i són tancats. Si volen res, aquí.

Van baixar. Van seure, resignats, a la taverna mateixa, renunciant a un menjador que suposaven d'illusions—m's confortables... Hi havia sang i fetge, tripes, verdura i alguna coseta així. Nic i Domènec es feren servir una truita o una filigrana semblant.

Però cur ja ho anaven a devorar, l'amo de l'hostal, que se'ls mirava feia estona, es va acostar tot sol·licit per preguntar a Nicolau:

—No serà usted, por casualidad, el señor ministro de Economía?

Sí, és clar, Nicolau era el ministre... En saber-ho, el patró, servicial, s'enfollà!

—¡Idioti! ¡Imbecil! ¡No haber de jado servir al señor Ministro! ¡Siempre sería bruto!—etcètera, tot això adreçant-se al cambrer.

Ja tenim Nicolau i Domènec alçant-se a mig àpat, vulgues que no, i la taula on seien, per anar al menjador... e era al capdamunt de l'ala dreta. Allí pogueren, finalment, callar la frugal minestra entre l'atencions desmesurades de'l patró.

El xofer de tots dos pujava sis rals, però no volgueren cobrar-los. I ara té's els clients de la taverna

s'embaïlleixen davant la cadira on seg... M'au, i adiren el xofer que... dugué allí, client assidu de la...

En un altre reflector parlàvem del des-neixement que tenen molts catalans de la seva pròpia història. En...

hi ha una altra punt sensible, vulnerable: saber escriure el català. Quantes persones hi ha que us confessen no saber escriure una petita lletra en català! Sembla impossible que avui, que el catalanisme es fa major d'edat, hi hagi tanta ciutadania que no sàpiguem expressar-se per escrit en català. Un cas ben recent. Passàvem dissabte darrer pel carrer de Pelayo. En la vitrina d'un fotògraf hi havia exposada una composició fotogràfica que volia simbolitzar la República, feta de cara al poble. Així vol dir que era, artísticament parlant, bastant dolenta. Al desota mateix hi havia el següent cartell, que no podem estar-nos de reproduir íntegrament: "Diferentes combinacions, a l' gust d'els clients. Visiteu la ampliació de la vitrina interior".

El que ha redactat aquest suggeriment cartell deu ignorar segurament que existeix una entitat que es diu "Palestra" i que ensenya el català! Tant més s'indignaria d'anar-hi...

Com ha notat sovint amb disgust com una gran majoria de catalans ignoren els fets i noms principals de la Història de Catalunya. Aquesta igno-

rància és explicable en segons quí. Però és molt lamentable que homes que pretenen educar i dirigir les masses demostrin posseir un coneixement tan primari del nostre passat.

Un jove militant del comunisme català ha publicat darrerament un opuscle parlant del problema de les nacionalitats ibèriques. L'autor fa una breu descripció del que és el problema català. En parlar de la guerra de la separació, diu que Catalunya tornà a unir-se a Espanya acceptant novament per rei a "Fernando" (sic). Quin Ferran, devia ésser aquest? ¿Es que potser Ferran IV és deia Ferran?

Encara una altra. En caure Barcelona en 1714 en poder de l'exèrcit franco-hispànic, fou proclamat Felip V, rei de Catalunya!! Vós per on, un Príncep convertit en regent! I que no t'apiga res del nostre passat i llegeixi l'esmentat. Llibret, ja està ben arranjat!

plena República és encara política de pel·lícules a Barcelona el senyor Benavides, funcionari del...

Com a curiositat va estar durant tota la dictadura al servei dels opressors com a cap del gabinet d' censura de la premsa barcelonina.

Entenem que el censor polític dels films ha d'ésser un home addicte a la República, no pas un monàrquic.

Per avui no diem res més. Esperem que el senyor Anguier de Sojo, governador de Barcelona, que té facultats p' a fer i desfer respecte d'aquest nomenament, complirà amb el seu deure.

J. A. E. Júpiter és una entitat excuscionista que, ense oblidar la pràctica d'aquest dubdable esport, a des d'algun punt al l'ent...

meri ría que... la fabril barriada del Poble Nou en un lloc notable.

Com totes les entitats, publica un butlletí en el qual hi ha generalment signatures de valors. En un dels darrers, vam veure-hi publicada una sentència que col·loca la seva autora, una coneguda propagandista de l'esport femení, en un pla de gran filosofia. L'illudid sentència diu text alment:

"La dona no pot perdre el temps." Si "a proposar pel premi Nobel?"

els famosos miracles de la novíssima Verge d'Esquigona han llgut la virtut d'excitar l'espe...

"cent per cent". La gran i petita premsa afí ha dedicat pàgines i més pàgines per explicar amb tota classe de detalls les miraculoses(?) curacions d'alguns pelegrins. Fins hi ha hagut diaris que no han dubtat a enviar-hi corresponents especials.

"La Crònica de Vall" —vès q'hi ho havia de dir, un diari comarcal!—n'hi té un. El bon home n'ha fet un vibrant reportatge. Entrevi a dojo amb els guarits—tots criatur... de ll de com apareix la Ver... etc., etc. Molt interessant!

Després diuran mal dels diaris de les comarques! Desagraïts!

han dit que dies passats l'Ajuntament de Barcelona tingué necessitat de dirigir-se, per mitjà d'un comunicat, al quí feu, com és nat' al, en català.

I dit comunicat fou immediatament tornat, allegant que no l'entenen, ja que allí només es parlava "el idioma oficial".

I el més gros del cas és que l'Ajuntament—segons ens asseguren—s'ar... a enviar-ne un altre en castellà.

Es això cert, amic i ciutadà Aiguader?

A Zamora les dades que formen part d'aquelles associacions que ací en diuen "de catequístes", es dediquen a reco-

llir l'estructura contra el divorci i contra la separació de l'Església i l'Estat. Les males llengües asseguren que donen dues pessetes per signatur.

V' d'quina manera més fàcil es guanyen els diners! Així solament es pot fer a Zamora, com té una capitalitat reduïda, perquè si ho feien a Barcelona... no hi haurien prou diners per pagar-les!

L'"A B C", diu en una carta, a propòsit de la suspensió dels diaris "rogidistes" del Nord, es queixava en la següent forma: "no hi garantim".

Què diria el diari del senyor Luca d' Tena si gaudissin de la cen-

sura, multes, suspensions, processos, confiscacions, etc., que gaudíem nosaltres, gràcies a la magnanimitat dels governs de la gràcia majestat catòlica de Don Alfons de Borbó?

Els cavernícoles es lamenten de la suspensió dels diaris, decretada pel Govern de la República.

ho sentim molt. Però aquests moments reconeixem que no hi ha més remei.

De tota manera, i per si els pot servir de consol, pensin que els tenen el recors d'armar escàndol a les Corts, però nosaltres, quan en plena monarquia ens suspensien els diaris, havíem quantar i muixonis.

El "Centro de Labradores", de Ecovilla, va adreçar a Rodrigo Soriano un telegrama contenint l'insult més gran que pot fer-se a un home. Realment els "Labradores" han demostrat ésser uns perfectes "labradores" mal educats.

Tothom creia que Soriano, en veure's insultat d'una manera tan groguera, recordant èpoques anteriors, portaria l'assumpte "al camp del honor". No ha estat pas així. L'home s'ha limitat a dir als periòdics que ell, com que no era allò que li deien en el telegrama, no es donava per alludit. Vés qui ho havia de dir, un home tan irascible! El que poden els anys, potser? O bé la lectura de les teories dels famosos "Cínics de l'antiguitat"?